

מסורת הש"ס

(א) [בס"א: דיכאל],
(ב) שנת קבל: יצמות קב.
גיטין לו: מ"ק טו: א, ע"ז
כה, (ד) ז"ל ולא,
(ה) ר"ש, ו' ו' ו' ו' ו' ו'
ופי"ן, (ו) ו"ע מ"ס זמ"ח
י"ד ד"ה דיקא נמי,

תורה אור השלם

1. כי בצל החקמה בצל
הספק ויתרון דעת
החקמה תורה בעליה:
קלהת יב

הגהות הב"ח

(א) גמ' מאי מקמייה
ישלח מלמיה וישדוהו
קמיה וידיהו ובי הא
דבר הוה צריה לדי
כו' שלמיניה למלמיה
ורשי קמיה ורשי אמר:
(ב) שם ולקרינהו כי
קריי בפרשת דרכים
עד תריסר ירחי שנת
לבתר הכי נפקינהו
ומקליהו: (א) שם גומת
דהבגא וירשאל ועוד:
(ג) שם אי מנצרכא מאי
אמרה ליה אישבע לי
לאלהא וירשאל דלא
מגליה אישבע ליה לאלהא
דשכאל לא מגליה גליא
ליה נפק דרשה כי לאלהא
דשכאל הוא דלא מגליה:
הא לעמא ישראל מגליה:
(ה) שם למעוטי מאי לאו
כ"ל ומי מאי ממק:
(ו) שם לא אתרתי קמייתא
כ"ל ומי דרשא ממק:
(ז) רש"י ד"ה ורי יוחנן כו'
נמסקת ע"ז. ו' ע"ש דף
כ"ג ע"א: (ח) תוס' ד"ה
ה"י וכו' מנשו צמריי אחד
ש' ה"ג מסתברא שליט
נשאר במסקנא וכו' אהב
נמי י' ה"ג מסתברא:

יום הכיפורים פרק שמיני יומא

פד.

עין משפט
נר מצוה

עה א מ"ב פ"ב מהל' שנת
הלכה ה' סגנו לאון סה
טו"ע א"ח ס"י שנת
ס"ג פ"ג:

לעוי רש"י

פשוט"ש. חלדה.
בני"ל [פני"ל].
נזה של כנף או זנב.
פשוט"ר. מעדר.
אישרגילין.
דלקת שקדים.
בר"ן מלני"ט.
דלקת שקדים מוגלתית.

רבינו חננאל

ועוד א"ר מתיא בן חרש
החושש בפיו מטילין לו
סם בשבת מפני שהוא ספק
נפשות וכל ספק נפשות
דוחה את השבת. ר' יוחנן
חש בצפדינא, פ"י כאב
השינים, עבדא ליה ההיא
מטורניתא סמא יום חמישי
וערב שבת, א"ל בשבת
מאי, אמרה ליה לא צריכת, אי
ואי איצטריכנא מאי,
אמרה ליה אישבע לי
דלא מגליה, אישבע לה
אלהי ישראל לא מגלינא,
והוה נקיש בליביה בשעת
שבועתו דלעמו ישראל
מגלינא. ובתו דאודעה
ליה, אודעה הוא דלא
הוה ליה שבעתו אלא
דלא מגלינא לאלהי ישראל
אבל מגלינא לעמו ישראל.
א"ל ר' חייא בר אבא
לר' יוחנן כמאן כר' מתיא
בן חרש דשרי להטיל
סם בפיו בשבת. א"ל
ר' יוחנן בהחושש בפיו
מטילין לו סם בשבת דברי
הכל היא ולא באחרת
שחולקין. נימא מטייע
ליה לר' יוחנן הא דתייא
מי שאתו ירקון מאכילין
אותו בשר חמור, מי
משכו כלב מאכילין אותו
מחצר כבד שלו, והחושש
בפיו מטילין לו סם בשבת
דברי ר' מתיא בן חרש,
וחכ"א באלו אין בהן
משום רפואה, באלו לאו
למעוטי סם, דסם אתי ביה
רפואה, ורחי לא למעוטי
הקוז הדם לסרוני. ולא
עמדה.

הבי נמי מסתברא שלשה דברים בו. ריב"א ל"ג הכי נמי מסתברא
אלא הכי גריס תא שמע שלשה דברים משום דמאי אולמיה
דהא מהא דלמיית כזר ונראה לי דשפיר מייתי דברייתא קמייתא לא
מייתי זה מקץ דס לסרוני ולהכי הו דוחק הא דמוקמינן למעוטי
מקץ דס לסרוני מה שלא הוזכר בה
אלא מהא מיימי שפיר מאי לאו צאלו
אתרתי דסיפא דסליק מינה קאי
ולמעוטי מקץ דס לסרוני דקא
תני רישא ואי (שמא) משום דכלל
דומתא נשאר הכי נמי מסתברא
בשציל זה אין למוחקו דצפרק קמא
דקידושין (כו): ג' ג' מעשה (ה) צמדוני
(אחד) יש הכי נמי (ב) [מסתברא] שאינו
נשאר צפרק אהב (צבא מניעא דף
מו: א) יש [ג"כ] הכי נמי מסתברא
שאינו נשאר צשמעתא דמטבע אין
נעשה חליפין לפירוש רש"י:

למקטליה בדבר הנורק תניא כוותיה דשמואל
כשהורגין אותו אין הורגין אותו אלא בדבר
הנורק דחייף ביה מסתכן דנכית ליה מיית
דחייף ביה מסתכן מאי תקנתיה נישלח
מאניה (ב) ונירהיט רב הונא בריה דרב יהושע
חף ביה חד מינייהו בשוקא שלחיניהו למאניה
וריהיט אמר קיימתי בעצמי החכמה תחיה
בעליה דנכית ליה מיית מאי תקנתיה אמר
אביי נתיי משכא דאפא דדיכרא (ב) וניכתוב
עליה אנא פלניא בר פלניא אמשכא
דאפא דיכרא כתיבנא עלך כנתי כנתי קלירום
ואמרי לה קנדי קנדי קלירום יה יה ה'
צבאות אמן סלה ונשלחיניהו למאניה ולקבריניהו בי קברי (א) עד
תריסר ירחי שתא ונפקיניהו ונקליניהו בתנורא ונבדריניהו לקטמיה אפרשת
דרכים והגך תריסר ירחי שתא כי שתי מוא לא לישתי אלא גבובתא
דנחשא דילמא הוי בבואה דשידא וליסתכן כי הא (א) דאבא בר מרתא
הוא אבא בר מניומי עבדא ליה אימיה גובתא דדהבא (א) ועוד אמר
(ר) מתיא: *ר' יוחנן חש (ב) בצפדינא אזל גבה דההיא מטורניתא עבדא ליה
מלחא חמשא ומעלי שבתא אמר לה בשבת מאי אמרה ליה לא צריכת אי
מצטריכנא מאי אמרה ליה אישבע לי (א) דלא מגליה אישבע לאלהא
דישראל לא מגלינא נפק דרשה בפרקא והא אישבע לה לאלהא וירשאל
לא מגלינא הא לעמו ישראל מגלינא והא איכא חלול השם דמגלי לה
מעיקרא מאי עבדא ליה אמר רב אחא בריה דרב אמי מי שאור שמן זית
ומלח רב יימר אמר שאור גופיה שמן זית ומלח רב אשי אמר משחא דגדפא
דאוואז אמר אביי אנא עבדי לכולהו ולא איתסאי עד דאמר לי ההוא טייעא
אייתי קשייתא דיתא דלא מלו תילתא וקליניהו בגורא אמרא חדתא ואדריבוק
דהרסנא ומאי סימניה כד רמי מידי בכביה ואתא דמא מבי דרי רבי יוחנן כי חש
בצפדינא עבד הכי בשבתא ואיתסי ורבי יוחנן היכי עביד הכי אמר ר"ג בר
יצחק שאני צפדינא הואיל ומתחיל בפה וגומר בכני מעיים אמר ליה רב חייא
בר אבא לר' יוחנן כמאן כר' מתיא בן חרש דאמר בהחושש בפיו מטילין לו סם
בשבת א"ל שאני אומר בוו ולא באחרת לימא מטייע ליה מי שאחוז ירקון
מאכילין אותו בשר חמור מי שנשכו כלב שומה מאכילין אותו מחצר כבד שלו
והחושש בפיו מטילין לו סם בשבת דברי ר' מתיא בן חרש וחכ"א באילו אין
בהם משום רפואה באילו למעוטי מאי (א) מאי לאו למעוטי סם לא למעוטי מקיזין
דס לסרוני ה"ג מסתברא דתניא שלשה דברים א"ר ישמעאל בר' יוסי ששמע
משום רבי מתיא בן חרש מקיזין דס לסרוני בשבת ומי שנשכו כלב
שומה מאכילין אותו מחצר כבד שלו והחושש בפיו מטילין לו סם בשבת
וחכ"א באילו אין בהן משום רפואה באילו למעוטי מאי לאו אתרתי
בתרייתא ולמעוטי דרישא לא אתרתי (א) דרישא קמייתא ולמעוטי דסיפא
תא

למקטליה בדבר הנורק תניא כוותיה דשמואל
כשהורגין אותו אין הורגין אותו אלא בדבר
הנורק דחייף ביה מסתכן דנכית ליה מיית
דחייף ביה מסתכן מאי תקנתיה נישלח
מאניה (ב) ונירהיט רב הונא בריה דרב יהושע
חף ביה חד מינייהו בשוקא שלחיניהו למאניה
וריהיט אמר קיימתי בעצמי החכמה תחיה
בעליה דנכית ליה מיית מאי תקנתיה אמר
אביי נתיי משכא דאפא דדיכרא (ב) וניכתוב
עליה אנא פלניא בר פלניא אמשכא
דאפא דיכרא כתיבנא עלך כנתי כנתי קלירום
ואמרי לה קנדי קנדי קלירום יה יה ה'
צבאות אמן סלה ונשלחיניהו למאניה ולקבריניהו בי קברי (א) עד
תריסר ירחי שתא ונפקיניהו ונקליניהו בתנורא ונבדריניהו לקטמיה אפרשת
דרכים והגך תריסר ירחי שתא כי שתי מוא לא לישתי אלא גבובתא
דנחשא דילמא הוי בבואה דשידא וליסתכן כי הא (א) דאבא בר מרתא
הוא אבא בר מניומי עבדא ליה אימיה גובתא דדהבא (א) ועוד אמר
(ר) מתיא: *ר' יוחנן חש (ב) בצפדינא אזל גבה דההיא מטורניתא עבדא ליה
מלחא חמשא ומעלי שבתא אמר לה בשבת מאי אמרה ליה לא צריכת אי
מצטריכנא מאי אמרה ליה אישבע לי (א) דלא מגליה אישבע לאלהא
דישראל לא מגלינא נפק דרשה בפרקא והא אישבע לה לאלהא וירשאל
לא מגלינא הא לעמו ישראל מגלינא והא איכא חלול השם דמגלי לה
מעיקרא מאי עבדא ליה אמר רב אחא בריה דרב אמי מי שאור שמן זית
ומלח רב יימר אמר שאור גופיה שמן זית ומלח רב אשי אמר משחא דגדפא
דאוואז אמר אביי אנא עבדי לכולהו ולא איתסאי עד דאמר לי ההוא טייעא
אייתי קשייתא דיתא דלא מלו תילתא וקליניהו בגורא אמרא חדתא ואדריבוק
דהרסנא ומאי סימניה כד רמי מידי בכביה ואתא דמא מבי דרי רבי יוחנן כי חש
בצפדינא עבד הכי בשבתא ואיתסי ורבי יוחנן היכי עביד הכי אמר ר"ג בר
יצחק שאני צפדינא הואיל ומתחיל בפה וגומר בכני מעיים אמר ליה רב חייא
בר אבא לר' יוחנן כמאן כר' מתיא בן חרש דאמר בהחושש בפיו מטילין לו סם
בשבת א"ל שאני אומר בוו ולא באחרת לימא מטייע ליה מי שאחוז ירקון
מאכילין אותו בשר חמור מי שנשכו כלב שומה מאכילין אותו מחצר כבד שלו
והחושש בפיו מטילין לו סם בשבת דברי ר' מתיא בן חרש וחכ"א באילו אין
בהם משום רפואה באילו למעוטי מאי (א) מאי לאו למעוטי סם לא למעוטי מקיזין
דס לסרוני ה"ג מסתברא דתניא שלשה דברים א"ר ישמעאל בר' יוסי ששמע
משום רבי מתיא בן חרש מקיזין דס לסרוני בשבת ומי שנשכו כלב
שומה מאכילין אותו מחצר כבד שלו והחושש בפיו מטילין לו סם בשבת
וחכ"א באילו אין בהן משום רפואה באילו למעוטי מאי לאו אתרתי
בתרייתא ולמעוטי דרישא לא אתרתי (א) דרישא קמייתא ולמעוטי דסיפא
תא

כלב שומה מאכילין אותו מחצר כבד שלו והחושש בפיו מטילין לו סם בשבת ותכמים אומרים
למעוטי מאי לאו אתרתי בתרייתא ולמעוטי דרישא לא אתרתי דרישא ולמעוטי דסיפא:
מ"ש